

[Finansministeren.]

regerings udskrivningsskala for at prøve på at samle tinget i hvert fald om denne del af beskatningen; men det kan altså heller ikke nytte noget. Tag hatten op, lad hatten ligge, man gør dog ikke oppositionen til-freds.

Jeg vil gerne sige — for at rette hr. Ømann på et enkelt område, hvor han taler om, at der i regeringens erhvervspolitik er velhaveropsparingsordninger — at hr. Ømann kan vel ikke være blind for, at der er indsat en statsskatteindkomstgrænse i det forslag til en opsparingspræmiering, som er fremsat. Er det ikke lidt rask at sige, at det er velhaveropsparingen, man vil fremme, når man netop sørger for, at velhaverne ikke kan komme med i ordningen?

Hr. Sigsgaard var inde på nogle synspunkter om børnetilskuddene og syntes, at de skulle forhøjes så meget efterhånden, at de dækker udgifterne ved at have et barn. Jeg erkender blankt, at det gør disse børnetilskud ikke. Men jeg vil da også stille det principielle spørgsmål over for tinget: skal det være således, at de børnetilskud, som fra 1. januar 1970 skal kontant udbetales, skal dække udgifterne til et barn? Er det tingets socialpolitiske synspunkt, at man skal have dækket alle udgifter i forbindelse med at have et barn? Har det dog ikke hidtil været tingets synspunkt, at de forældre, der har børn, selv må give afkald på andre ting for at have børn? Vi har her en skattepolitik, der tager det sociale sigte, at man letter deres byrder, men ikke fritager dem for byrderne. Men det er ganske interessant, at vi kommer ind på det, for det har dog aldrig før været således — heller ikke da vi vedtog den lov, hvorefter børnetilskud i fremtiden skal udbetales over socialministeriet — at man har sagt, at børnetilskuddene skal dække udgifterne ved at have et barn, og jeg forsikrer i hvert fald hr. Sigsgaard om, at hvis det synspunkt skal gennemføres i vor socialpolitik eller i vor skattepolitik, så bliver der ikke plads for nogen til at fremsætte forslag om en nedsættelse af skatterne her i landet; så er det forbi.

Hr. Grünbaum var inde på, at selv om vi havde skåret statsudgifterne ned — selvfølgelig uforsvarligt, for hvad gør vi overhovedet, der er forsvarligt? — altså selv om vi havde gennemført en uforsvarlig

nedsættelse af statsudgifterne, så var de dog alligevel steget. Ja men dog ikke så meget, som de ville være steget, hvis vi ikke havde gennemført de besparelser. Det må vel også hr. Grünbaum give mig ret i. At devalueringen spiller en rolle for alle budgetter, der er lagt forinden, og også for denne udskrivningslov, vil hr. Grünbaum jo sikkert også give mig ret i, da devalueringen kom, efter at disse forslag var udarbejdet. Devalueringen ville jo også have forandret og forandrede jo også det budget, hr. Grünbaum forelagde. Hvis han havde siddet dér, hvor jeg sidder i dag, så havde han også måttet dække ind 125 mill. kr. i prisstigninger som følge af devalueringen, så havde han også måttet dække landbrugets devalueringstab ind.

Jeg ved godt, at han nu siger, at denne regering har givet landbruget for meget i dækning for devalueringstab. Ethvert tal kan naturligvis diskuteres og analyseres; men jeg ved bare, at hans regering startede med at give landbruget 3,4 mill. kr. a conto om ugen i dækning for devalueringstab, og jeg ved, at hvis man ganger 3,4 mill. kr. med 52 — og så mange uger findes der i et år — er man oppe på 176,8 mill. kr. i devalueringdækning på årsbasis. Denne regering har altså fastsat beløbet til 177 mill. kr. — 200.000 kr. højere på årsbasis end det beløb, der var startet under den forrige regering. Jeg synes dog, man må sige, at hvis man overhovedet skal tillægge det nogen betydning, hvad der er skabt præcedens for under en tidligere regering, så er man kommet så tæt ved det beløb, som man overhovedet kan — hvis man da ikke vil sige: ja men du kunne have nedsat brøken i stedet for at forhøje brøken. Men det har dog højst været inden for et spillerum på 1 mill. kr., der her havde været uenighed. Det måtte den gamle regering altså også have dækket ind.

Spørgsmålet om de vanskeligt stillede kommuner var jo heller ikke blevet mindre, hvis den gamle regering havde fortsat. Vi har måttet stille forslag om en ekstra bevilling på 50 mill. kr. til de vanskeligt stillede kommuner. Spørgsmålet om de øgede arbejdsløshedsudgifter, som belaster statsbudgettet, var vi vel heller ikke sluppet for, hvis den gamle regering var blevet siddende. Den havde vel ikke troet, den her i vinter-